

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ในประเทศไทยได้เคยมีการสำรวจสถิติคนหูหนวกและเป็นใบ้ ตั้งแต่ปี 2513 จนถึงปี พ.ศ.2516 สามารถรวมสถิติได้ดังนี้ มีคนใบ้จำนวน 4,570 คน คนหูหนวกจำนวน 3,031 คน รวม 7,601 คน ซึ่งสถิติไม่ค่อยตรงความเป็นจริง แต่คาดว่ามิเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นคน ในช่วงระยะเวลานั้น (จรรยาพร อรรถนิทร์ 2526 : 70) จากสถิติเกี่ยวกับเด็กพิการในปี พ.ศ. 2525 ปรากฏว่ามีเด็กหูหนวกมากถึง 36,639 คน ในจำนวนนี้ได้รับการศึกษาเพียง 2,055 คน ซึ่งคิดเป็น 2.13% ของจำนวนทั้งหมด

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งแบ่งออกได้เป็นเด็กที่มีความสูญเสียการได้ยิน (หูหนวก) คือตั้งแต่ 85 เดซิเบลขึ้นไป และสูญเสียการได้ยินน้อยตั้งแต่ 85 เดซิเบลลงมา (กองการศึกษาพิเศษ 2528 : 3) ซึ่งเกณฑ์ดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการคัดเลือกเด็กหูหนวก และหูตึงในการเข้าเรียนในโรงเรียนของเด็กหูหนวก หรือหูตึง โดยเฉพาะแต่ถ้าแบ่งระดับ ความรุนแรงของการสูญเสียทางการได้ยินแล้ว แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. หูตึงน้อย (sligth) ระดับการสูญเสียการได้ยิน 25 - 40 db
2. หูตึงปานกลาง (mild) ระดับการสูญเสียการได้ยิน 41 - 55 db
3. หูตึงมาก (Marked) ระดับการสูญเสียการได้ยิน 56 - 70 db
4. หูตึงรุนแรง (Severe) ระดับการสูญเสียการได้ยิน 71 - 90 db
5. หูหนวก (Profound) ระดับการสูญเสียการได้ยิน 91 db ขึ้นไป

(รจนา ทรรทรานนท์ และคณะ 2526 : 1 - 2)

การวัดการสูญเสียการได้ยิน โดยใช้เครื่องมือ เรียกว่า ออดิโอมิเตอร์ (Audiometer) โดยให้กำเนิดเสียงในระดับต่าง ๆ และผลการทดลองจะถูกบันทึกลงในออดิโอกราฟ ใช้หน่วยในการวัด คือ เดซิเบล เดซิเบล (db) หมายถึงความดังของเสียง

(Hollis F. Fait and John M. Dunn 1984 : 255)

การสูญเสียความสามารถทางการได้ยิน เกิดจากการเสียหายของส่วนต่าง ๆ ของหู ส่วนนอก ส่วนกลาง หรือส่วนใน ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. อวัยวะที่ใช้ในการส่งเสียงพิการ (Conductive Hearing Lose)

เกิดจากการติดขัดการนำคลื่นเสียงในรูหูส่วนใน ซึ่งอาจเกิดจากขี้หูในหูส่วนนอก หรือการติดเชื้อมันในหูส่วนกลาง ไม่ได้ทำให้หูหนวกทั้งหมดทีเดียว การกำจัดขี้หูทำได้โดยแพทย์ และการติดเชื้อรักษาได้โดยทางยา อาจใช้เครื่องช่วยปรับปรุงให้ดีขึ้นได้

2. อวัยวะในหูส่วนในที่รับเสียงเสีย (Sensorinuroal Hearing Lose)

โดยทั่วไปจะมีอาการรุนแรง และเย็บยากให้หายได้ยาก เกิดจากเซลล์หรือใยประสาทในการรับหรือส่งเสียงถูกทำลาย เกิดได้ในคนสูงอายุมีจำนวนมาก ซึ่งผ่านการใช้งานอย่างมากในเด็กและเด็กวัยเรียน กรณีเช่นนี้ เกิดมาแต่กำเนิดประสาทรับเสียงถูกทำลาย หรือได้รับความเสียหายก่อนหรือระหว่างคลอด นักวิจัยได้พบว่าเกิดจากมารดาเกิดการติดเชื้อโรคจากการสัมผัสในช่วงเดือนแรก ๆ ของการตั้งครรภ์ โรคหัด คางทูม และไข้หวัดใหญ่ เป็นสาเหตุที่เด็กหูหนวกในครรภ์ กรณีของหูหนวกจากประสาทความรู้สึก ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นตั้งแต่แรกเกิด โดยปกติเกิดจากการติดเชื้อในสมอง เช่น เยื่อหุ้มสมอง หรือไขสันหลังอักเสบ โรคเกี่ยวกับสมอง และโรคเหงาหลับ และโรคที่เกิดจากการติดต่อกับ เช่น ไข้ที่เกิดจากการแพ้ หัดเยอรมัน ไข้หวัดใหญ่ และอื่น ๆ

3. การสูญเสียการได้ยินแบบผสม (Mix Lose) เมื่อเกิดการสูญเสียทั้งสองอย่าง คือ อวัยวะส่งเสียงพิการ และอวัยวะประสาทรับเสียงพิการ ก็จะทำให้เกิดการสูญเสียแบบผสมขึ้น อาจใช้เครื่องช่วยการได้ยินในลักษณะคล้ายกันกับผู้ที่มีการสูญเสียแบบอวัยวะส่งเสียงพิการเพียงอย่างเดียว (Hollis F. Fait and John M. Dunn 1984 : 223 - 225)

กรมสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดการศึกษาแก่คนหูหนวกขึ้น โดยรับนักเรียนหูหนวกทั้งชายและหญิง ที่ไม่พิการด้านอื่น ๆ จัดให้เรียนตั้งแต่เด็กเล็ก ประถมศึกษา และมีมัธยมศึกษา โดยเริ่มการสอนเมื่อปี พ.ศ. 2494 วิชาที่สอนตามหลักสูตร ได้แก่ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย

ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา สุขศึกษา พลานามัย และหัตถศึกษา ยกเว้นวิชาที่ขัดกับคนพิการ เช่น อ่านฟังเสียง ชั้ร่อง คนตรี เป็นต้น จากการให้การศึกษาตามหลักสูตรดังกล่าว ปรากฏว่ามี ปัญหาดังนี้

1. นักเรียนที่สูญเสียการได้ยิน จะใช้ภาษามือสื่อความหมายมากกว่าใช้ภาษาพูด ทำให้นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินน้อยไม่มีโอกาสฝึกพูด เป็นสาเหตุให้เข้าใจภาษาพูดน้อยลงตามลำดับ
2. นักเรียนอยู่แต่ในสังคมของคนพิการทางหู เมื่อเข้าสังคมคนปกติ มีความยากลำบากในการติดต่อ
3. ควรมีการขยายการศึกษา ให้ผู้พิการทางหูได้รับการสอนตั้งแต่วัยเยาว์
4. การวัดผล ใช้เกณฑ์เกี่ยวกับคนปกตินักเรียนสอบผ่านได้ไม่มาก และจบแล้วไม่สามารถประกอบอาชีพได้
5. ครูมีความเบื่อหน่าย ท้อถอย ก่อนที่จะพบความสำเร็จในการสอนเด็กพิการทางหู เหล่านี้ ซึ่งใช้เวลามากกว่าปกติ

ด้วยสาเหตุดังกล่าว ต่อมาจึงได้มีการปรับปรุงโดย

1. แยกกลุ่มในโรงเรียน หรือให้นักเรียนหูตึงเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ แบบจัดชั้นพิเศษเฉพาะ หรือจัดเรียนร่วมในห้องเรียนร่วมกับเด็กปกติบ้าง โดยแยกเด็กหูหนวก คือสูญเสียการได้ยินน้อยตั้งแต่ 85 เดซิเบลลงมา
2. บุคลากร คือครูผู้สอน และฝึกพูดมีโอกาสได้รับการศึกษาพิเศษเฉพาะเรื่องมากขึ้น ทั้งในและนอกประเทศ กรมสามัญจึงได้จัดให้มีการอบรมสัมมนา เพื่อเพิ่มความรู้แก่ครูเป็นระยะ ๆ
3. วิชาที่สอนคือ วิชาสามัญทั่วไป ตามหลักสูตรของนักเรียนปกติ แล้วได้เป็นวิชาชีพที่จัดสอนเป็นการปูพื้นฐานให้มากขึ้น เช่น วิชาตัดเย็บเสื้อผ้า งานไฟฟ้า งานไม้ ถัก ทอ เป็นต้น
4. ระบบ หรือวิธีสื่อการสอนสำหรับเด็กหูหนวกใช้หลายแบบผสมกันเรียกว่า สอนโดยระบบรวม (Total Communication) ได้แก่ ภาษามือ การสะกดด้วยนิ้วมือ การอ่าน

ริมฝีปาก แตกต่างจากการสอนพูดอย่างเดียวของเด็กหูตึง

5. มีการใช้อุปกรณ์การสอนช่วยมากมาย เช่น เครื่องช่วยฟัง เครื่องสอนพูด เทปฝึกพูด

6. การวัดผล โรงเรียนดำเนินการวัดผลเองทุกระดับชั้น

(กองการศึกษาพิเศษ 2528 : 1 - 3)

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ.2501 เพ็ญแข งามเนตร (2501 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ "การศึกษาของคนหูหนวกในประเทศไทย" มีความมุ่งหมายเพื่อทราบสาเหตุที่ทำให้คนหูหนวก การจัดการศึกษาแก่คนหูหนวก ผลที่ได้จากการศึกษาทราบว่าต้นเหตุที่ทำให้เกิดหูหนวกมีหลายประการ เช่น เนื่องมาจากการเจ็บไข้ จากพันธุกรรม หรือเป็นมาแต่กำเนิด เป็นต้น ในด้าน การศึกษาของคนหูหนวก โรงเรียนจะต้องใช้เทคนิคในการสอนที่แตกต่างจากการสอนในโรงเรียน ปกติ และจะต้องจัดโรงเรียนสอนคนหูหนวกต่างหาก

ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะว่า ควรสร้างอาคารเรียน หอนอนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ควรขยายโรงเรียนประเภทนี้ไปตามต่างจังหวัดด้วย และการฝึกหัดครูควรเปิดการอบรม หรือเปิด หลักสูตรวิชาแขนงนี้ในโรงเรียนฝึกหัดครู เพื่อให้มีความรู้สำหรับสอนคนหูหนวก

ในปี พ.ศ.2502 อ่องุ่น เย็นฤดี (2502 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "การพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมปัจจุบันในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ" โดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์และการ สังเกต กับครูพลศึกษา นักเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งอยู่ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ จำนวน 9 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินการและการบริหารงานด้านพลศึกษายังไม่ได้ ผลดีเท่าที่ควร เพราะโรงเรียนต่าง ๆ ยังขาดสนาม อุปกรณ์การศึกษา และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนครูพลศึกษาไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

ในปี พ.ศ.2503 พจนา เสตะกัณณะ (2503 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัย เรื่อง "การสำรวจทัศนคตินักเรียนฝึกหัดครู ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามกับ นักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับกลาง ในจังหวัดพระนคร ธนบุรี รวม 6 แห่ง จำนวน 720 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาต้องการให้ ทางโรงเรียน จัดหาอุปกรณ์พลศึกษาให้เพียงพอแก่จำนวนนักเรียน สนาม และสถานที่ยังมีไม่

เพียงพอ สถานที่ที่มีอยู่แล้วควรปรับปรุงให้มีสภาพดีขึ้น

ในปี พ.ศ.2509 กมลลา ไกรฤกษ์ (2509 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ "การให้การศึกษแก่คนหูหนวก" ได้เสนอความคิดเห็นว่า การช่วยให้คนหูหนวกเป็นปกติ เช่นคนอื่น นั้น ทำได้โดย ให้การศึกษอบรมแก่คนหูหนวก การศึกษาที่จะให้แก่คนหูหนวกนั้น เป็นวิธีพิเศษ เพราะเด็กหูหนวกขาดการได้ยิน ต้องได้รับการฝึกพิเศษจึงจะเรียนรู้ได้

ในปี พ.ศ.2510 ชลิต ทองปลิว (2510 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ "การสอนคนหูหนวกในประเทศไทย" ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อทราบถึงความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับการสอนคนหูหนวก ในด้านวิชาที่สอน วิธีสอน การวัดผล และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า

1. เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ชั้นประถมต้น นักเรียนควรเรียนทุกวิชา และหลักสูตรควรจัด เพื่อเด็กหูหนวกโดยเฉพาะ หรือจะใช้หลักสูตรของ กระทรวงศึกษา พ.ศ.2503 มาดัดแปลง ให้เหมาะสม เนื้อหาในหลักสูตรควรมีวิชาสามัญมากกว่าวิชาชีพ

ส่วนชั้นประถมปลาย ควรมีวิชาชีพมากกว่าวิชาสามัญ และไม่ควรรเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ควรฝึกวิชาชีพให้มาก และไม่ควรรเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์

2. เกี่ยวกับการสอน โรงเรียนยังไม่มีโครงการสอนสำหรับใช้ในโรงเรียน โดยเฉพาะ จึงทำให้การสอนของครูไม่ได้ผลสมบูรณ์ นักเรียนมีส่วนร่วมในบทเรียน หรือในการสอนของครูน้อยไป อุปกรณ์การสอนมีน้อยเกินไป เพราะทางโรงเรียนขาดวัสดุในการทำอุปกรณ์ และการวัดผลนักเรียน ยังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร

3. เกี่ยวกับองค์ประกอบอื่น ๆ โรงเรียนยังมีได้จัดสอนวิชาชีพอย่างจริงจัง เพราะไม่มีโรงฝึกงาน ในด้านการศึกษา และกิจกรรมอื่น ๆ ที่จะฝึกฝนให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และหมู่คณะมีน้อยไป และการติดต่อระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครอง เพื่อร่วมมือกันช่วยนักเรียนในด้านการเรียนและความประพฤติมีน้อย

ในปีเดียวกัน สุมนมาลย์ สุเทพภักดี (2510 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจอุปสรรคและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในวิทยาลัยพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถาม

ถามนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น และประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ผลการวิจัยพบว่า สถานที่ในการเรียนพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ห้องปฐมนิเทศยังมีไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา อุปกรณ์แบบมินิตันมีไม่เพียงพอ อุปกรณ์ที่ไม่มีเลย คือ อุปกรณ์สอนพันดาบ

ในปี พ.ศ.2511 ญัฐญา ลิปิพันธ์ (2511 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ "ทัศนคติของครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนการศึกษาพิเศษ ในจังหวัดพระนคร" จำนวน 74 คน โดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัย ครูร้อยละ 97.29 ของจำนวนครู 74 คน มีทัศนคติว่า ควรใช้หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2503 นำมาดัดแปลงให้เหมาะกับเด็กพิการ แต่ละประเภท จึงจะเหมาะสมที่สุด ครูร้อยละ 28.39 ของครู 74 คน มีความคิดเห็นว่า ควรใช้หลักสูตรพิเศษสำหรับเด็กพิการ และไม่มีครูคนใดเห็นด้วยกับการนำเอาหลักสูตรของเด็กปกติมาใช้กับเด็กพิการ ครูร้อยละ 85.13 ของจำนวนครู 74 คน มีความเห็นว่า วิธีการสอนคนพิการให้ได้ผลดี ครูจะต้องปลุกฝังเด็กพิการให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง พุศสนับสนุนให้เด็กพิการเกิดความกระตือรือร้น อยากเรียน และเป็นทางหนึ่งที่จะสนับสนุนให้เด็กพิการได้เรียนสูงขึ้น เช่นเดียวกับเด็กปกติ

ในปีเดียวกัน สมพงษ์ พรหมบุรุษย์ (2511 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาเรื่องโรงเรียนหูหนวกในประเทศไทย" เพื่อทราบถึงทัศนคติของครูที่สอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวกที่มีต่องานสอนคนหูหนวก ทัศนคติต่อหลักสูตร และวิธีสอนในโรงเรียน และเพื่อทราบความสนใจทางการเรียนของเด็กหูหนวกที่มีต่อการเรียนวิชาต่าง ๆ การวัดผลการสอบ เลื่อนชั้นปลายปี วิธีสอนแบบต่าง ๆ ที่นักเรียนชอบ และความคิดทั่วไปของเด็กหูหนวก ผลการวิจัยพบว่า ครูที่ทำการสอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวก เพราะมีความสนใจเด็กเป็นส่วนมาก อุปสรรคที่ทำให้การสอนไม่ได้ผลดี เพราะครูขาดความชำนาญในการสอนนักเรียนในชั้นมากเกินไป ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไข คือ ควรจัดให้มีการอบรมครูให้มี ความชำนาญในการสอน จัดชั้นเรียนให้มีเด็ก 10-22 คน ต่อครู 1 คน ควรปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับนักเรียน และควรเป็น เรื่องวิชาชีพให้มาก ทางด้านสร้างสวัสดิภาพ ควรพิจารณาช่วยเหลือครูโดยให้เงินเพิ่มพิเศษแก่ครู

ผลที่เกี่ยวกับนักเรียน เด็กหูหนวกต้องการเรียนทุกวิชาที่ฝึกในหลักสูตร เท่าที่ความสามารถของตนเองจะเรียนได้ เพื่อปรับปรุงตนให้สามารถเท่ากับเด็กปกติ ชอบให้ครูพูดสอนมากกว่า ครูหูหนวก ต้องการให้ครูสอนโดยใช้ภาษามือ การอ่านริมฝีปาก และการสะกดด้วยนิ้วมือมากกว่า การสอนโดยใช้เครื่องช่วยฟัง เด็กหูหนวกต้องการเรียนสูงกว่าชั้นที่โรงเรียนจัดสอนอยู่ในปัจจุบัน

การวัดผลต้องการไปสอบร่วมกับเด็กปกติในชั้นเรียนประโยค แต่ชั้นอื่นให้โรงเรียนจัดสอบเอาตามปกติ ข้อสอบต้องการให้เป็นแบบปรนัย ชนิดให้เลือกตอบ เมื่อเรียนจบต้องการอยู่ทำงานร่วมกับพ่อแม่ ไม่ต้องการทำงานอิสระ

ในปีเดียวกันนี้ อนันต์ อัครชู (2511 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษา 1" โดยใช้แบบสอบถามถามอาจารย์ใหญ่และนักเรียน จำนวน 99 โรงเรียน พบว่าการสอนพลศึกษาส่วนมากเป็นไปในด้านการสร้างสมรรถภาพทางกาย กิจกรรมการสอนคือกายบริหาร การแข่งขันกีฬาภายใน เน้นในเรื่องความสามัคคี การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน เน้นเรื่องกติกา กีฬาที่นิยมคือ บาสเกตบอล ปัญหาที่เกิดขึ้น คือบุคลากร อุปกรณ์การสอน สถานที่ ห้องน้ำห้องส้วมยังมีไม่เพียงพอ หน้าที่ของครูพลศึกษามีมากเกินไป

ในปี พ.ศ.2513 ไพฑูรย์ จัยสิน (2513 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยใช้แบบสอบถามถามครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จำนวน 13 โรงเรียน จำนวนประชากร 44 คน ผลการวิจัย พบว่า ครูพลศึกษามีไม่เพียงพอ ขาดอุปกรณ์การสอนพลศึกษา มีปัญหาในการสอนพลศึกษามีปัญหาในการสอนนักเรียนชายหญิงรวมกัน โดยครูจะสอนนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง ในเรื่องการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนนั้น ครูพลศึกษาได้ดำเนินการตามหลักวิธีสอนพลศึกษาเหมาะสมดีแล้ว ครูพลศึกษามีจำนวนชั่วโมงสอนพลศึกษามากกว่าสัปดาห์ละ 15 ชั่วโมง ในขณะเดียวกัน ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ต้องสอนวิชาอื่น ๆ เพิ่มเติมอีก 1 - 10 ชั่วโมง และต้องรับผิดชอบงานอื่น ๆ อีกมาก ทั้ง ๆ ที่นักเรียนมีความสนใจในโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนมาก เวลาที่จัดคือหลังเลิกเรียน และมีปัญหา คือ อุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันยังมีไม่เพียงพอ ในด้านการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และการจัดกิจกรรมพลศึกษาเพื่อนันทนาการ นักเรียนให้ความสนใจมากเช่นกัน ด้านการจัดและดำเนินการโปรแกรมพิเศษทางพลศึกษา โรงเรียนได้จัดให้มีการตรวจร่างกาย ปีละ 1 ครั้ง

ในปีเดียวกัน สุภาภรณ์ สุขภาว (2513 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู" โดยใช้แบบสอบถามถามอาจารย์ที่สอน วิชาพลานามัย ในสถาบันฝึกหัดครูจำนวน 25 แห่ง ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. อาจารย์ที่สอนวิชาพลานามัยมีจำนวนไม่เพียงพอ ชั่วโมงสอนมากเกินไป และจำนวนนักศึกษาห้องหนึ่ง ๆ มากเกินไป
2. มีอาจารย์ผู้สอนซึ่งมีคุณวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมาก
3. ความมุ่งหมายในหลักสูตรและประมวลการสอนไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา
4. เนื้อหาของแต่ละวิชาในหลักสูตรวิชาพลานามัยไม่ได้สัดส่วนกับเวลาที่สอน และจำนวนหน่วยกิต
5. หนังสือและวารสารสำหรับค้นคว้ามีไม่เพียงพอ
6. ขาดสถานที่สอนในร่ม
7. ขาดห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ห้องอาบน้ำ ตู้เก็บเสื้อผ้าทั้งชายและหญิงยังไม่มี

ในปี พ.ศ.2515 มาลี ศิริ (2515 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการในการจัดตั้งโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษาและสันทนาการ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า" โดยใช้แบบสอบถาม ถาถามนักศึกษาปัจจุบัน จำนวน 960 คน ผลการวิจัยพบว่า สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ขาดอัตรากำลัง สถานที่และอุปกรณ์ นักศึกษาขาดความรู้ และทักษะพื้นฐานทางด้านพลศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้สถาบันฯ จัดสรรงบประมาณ จัดหาบุคคลที่เหมาะสม ปรับปรุงสถานที่ จัดหาอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จัดหาผู้ฝึกสอนกีฬา และผู้นำทางสันทนาการมาดำเนินการสอนเป็นกิจกรรมหลักสูตร ส่งเสริมการแข่งขันกีฬาทั้งภายในและภายนอกให้มากยิ่งขึ้น

ในปี พ.ศ.2516 คงศักดิ์ เจริญรักษ์ (2516 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร จำนวน 62 โรงเรียน ผลการวิจัยทราบว่า โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร ได้จัดโปรแกรมพลศึกษาประกอบด้วย

โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน	100	เปอร์เซ็นต์
โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน	98	เปอร์เซ็นต์
โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน	82	เปอร์เซ็นต์
โปรแกรมสันทนาการ	53	เปอร์เซ็นต์
โปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนผิดปกติ	10	เปอร์เซ็นต์

โดยมีวัตถุประสงค์ด้านส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬา และการรู้จักนำกิจกรรมไปใช้ให้เกิดประโยชน์ กิจกรรมที่จัดสอนและแข่งขันมากได้แก่ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล กรีฑา เทเบิลเทนนิส และยิมนาสติก ส่วนด้านอุปกรณ์ สถานที่ และครูพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ

ในปีเดียวกัน ทองเยี่ยม โศภารักษ์ (2516 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาไทยในโรงเรียนสอนคนหูหนวกในประเทศไทย" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนสอนคนหูหนวกทั่วประเทศไทย จำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่เห็นว่าหลักการสอนเด็กปกติ นั้น สามารถนำมาใช้สอนกับเด็กหูหนวกได้บางส่วนเท่านั้น ครูส่วนใหญ่ยังไม่สามารถใช้ภาษามือได้ดั่งนึก ตามความมุ่งหมายการสอนภาษาไทย ของกระทรวงศึกษาธิการ ครูส่วนใหญ่สามารถสอนได้ค่อนข้างน้อย เพราะมีความคิดเห็นว่าหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่เหมาะสมกับเด็กหูหนวก ซึ่งควรจะได้เปลี่ยนแปลงหรือสร้างหลักสูตรใหม่ขึ้นสำหรับเด็กหูหนวก โดยเฉพาะ เพื่อการเรียนการสอนจะได้รับผลดีกว่าที่เป็นอยู่ปัจจุบัน ในด้านการสอน การวัดผล การเรียน และการใช้อุปกรณ์ ครูส่วนใหญ่ใช้อุปกรณ์การสอนค่อนข้างน้อยมาก นอกจากบัตรคำ และแผนภูมิเท่านั้น ส่วนการวัดผลการเรียนครูส่วนใหญ่เห็นว่า การวัดยังทำไม่ได้มากนัก และครูส่วนใหญ่จะใช้ความรู้เดิมที่เรียนมาเพื่อประกอบการสอน เตรียมการสอนค่อนข้างน้อย นอกจากนี้ครูส่วนใหญ่ต้องการให้มีหนังสือแบบฝึกหัด ฝึกฝนทักษะในด้านวิชาภาษาไทย ในห้องสมุดของโรงเรียนเพิ่มขึ้น

ในปีเดียวกัน สุพิตร โชติบุญกุล (2516 : 53 - 60) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ปัญหาและความต้องการทางด้านสุขศึกษา พลศึกษาและสันทนาการของเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทภาคใต้" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากเยาวชนที่มาจากจังหวัดต่าง ๆ 14 จังหวัด รวม 100 คน ผลปรากฏว่าเยาวชนส่วนใหญ่เข้าใจวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียน การสอนวิชาสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการดี การจัดการเรียนการสอนทั้ง 3 มีปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน เวลา สถานที่ ค่ารา และอุปกรณ์การสอน กล่าวคือ มีจำนวนยังไม่เพียงพอ

เยาวชนต้องการให้จัดสอนเนื้อหาทางสุขศึกษา พลศึกษา และสันตนาการเพิ่มขึ้น เพื่อเยาวชนจะได้นำความรู้และประสบการณ์ไปใช้กับบุคคลในท้องถิ่นต่อไปได้อีก การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมบริเวณศูนย์ฝึกเยาวชนยังมีปัญหาเรื่องสถานที่พักที่ไม่เพียงพอกับจำนวนเยาวชน เยาวชนต้องการห้องพยาบาลและต้องการให้มีการตรวจสุขภาพบ้างเป็นครั้งคราว เยาวชนสนใจโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในมาก แต่มีปัญหาเรื่องกิจกรรมที่จัดให้มีการแข่งขันเพราะเยาวชนขาดความรู้และทักษะในกิจกรรมนั้น

ในปี พ.ศ.2518 ยงยุทธ งามละเอียด (2518 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ความต้องการของนักเรียนทุนวกในประเทศไทย" โดยส่งแบบสอบถามให้นักเรียนทุนวกชายและหญิงชั้นประถมปีที่ 7 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร และโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ จำนวน 109 คน ผลการวิจัยพบว่า ในด้านการศึกษา เด็กทุนวกชายหญิงมีความต้องการ อยากรอกโรงเรียนเมื่อจบ ม.ศ.3 ในอัตราใกล้เคียงกับความต้องการเรียนจนได้รับปริญญา นักเรียนทุนวกส่วนใหญ่ชอบเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และศิลปะศึกษา มากน้อยตามลำดับ นักเรียนหญิงชอบเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และวิทยาศาสตร์ มากน้อยตามลำดับ วิชาที่ไม่ชอบสำหรับนักเรียนชายคือ วิชาสังคมศึกษาและภาษาไทย ส่วนวิชาที่นักเรียนหญิงไม่ชอบคือ วิชาศิลปะศึกษา และสังคมศึกษา

ด้านอาชีพการงาน นักเรียนทุนวกต้องการมีอาชีพ ค่าขายมากที่สุด รองลงไปได้แก่ อาชีพ ช่างไฟฟ้า ช่างไม้ อาชีพที่ไม่ชอบคือเกษตรกร และจิตรกร นักเรียนทุนวกหญิง ส่วนใหญ่ต้องการประกอบอาชีพตัดเสื้อผ้ามากที่สุด รองลงไปได้แก่ อาชีพครู รับราชการ ค่าขาย ตามลำดับ ส่วนอาชีพที่ไม่ชอบ คืออาชีพช่างปั้น ช่างหล่อ และเกษตรกร

ด้านบุคลิกส่วนตัว นักเรียนทุนวกชายต้องการให้พ่อแม่รักตนมาก ๆ รองลงไปคืออยากมีสุขภาพแข็งแรง มีรูปร่างหน้าตาดี อยากรไ้ยินและอยากพูดได้ตามลำดับ ส่วนนักเรียนทุนวกหญิงส่วนใหญ่ ต้องการให้พ่อแม่รักตนมาก ๆ รองลงไปคืออยากมีสุขภาพแข็งแรง อยากรไ้ยินและพูดได้ และต้องการเป็นพลเมืองดี มีศีลธรรม ที่เหมือนกันคือไม่ชอบเก็บตัวทั้งนักเรียนชายและหญิง

ด้านสังคม นักเรียนทุนวกชายส่วนใหญ่ต้องการมีงานทำ และหาเงินได้ด้วยตนเอง รองลงมาได้แก่ต้องการให้ชาติไทยเจริญกว่าชาติอื่น ๆ ต้องการทำงานช่วยเหลือครอบครัว นักเรียนทุนวกหญิงส่วนใหญ่อยากได้อยู่ใกล้ชิดพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถ

ต้องการทำงาน ช่วยเหลือครอบครัวและต้องการให้ประเทศไทยเจริญกว่าประเทศอื่น ๆ นักเรียน
 หุนหวกชายไม่ชอบเป็นนายกรัฐมนตรี และผู้แทนราษฎร ส่วนนักเรียนหุนหวกหญิงไม่ชอบเป็น
 นายกรัฐมนตรี ผู้แทนราษฎร นักกีฬา และนักวิทยาศาสตร์

ด้านวัตถุสิ่งของ นักเรียนหุนหวกชายส่วนใหญ่อยากให้มียุ้งเสม็ดและหนังสือทุกประเภท
 ความต้องการรองลงมาได้แก่ อยากรู้บ้าน และที่ดินเป็นของตนเอง อยากรู้รถยนต์ที่มีคนขับพร้อม
 ตามลำดับ นักเรียนหุนหวกชายชอบเครื่องรับโทรทัศน์มากกว่าจักรยาน แต่นักเรียนหุนหวกหญิงต้องการ
 น้อยที่สุดคือ เครื่องรับโทรทัศน์และรถยนต์ นักเรียนหุนหวกหญิงส่วนใหญ่อยากรู้บ้าน และที่ดินเป็น
 ของตนเอง รองลงมาคืออยากรู้มียุ้งเสม็ด และหนังสือทุกประเภท กับอยากรู้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย
 ทันสมัย

ในปี พ.ศ.2520 ปิยวรรณ เพ็ญสุภา (2520 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง
 "ปัญหาการจัดและการสอนพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย"
 โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด
 เชียงราย โรงเรียนละ 3 คน จำนวน 230 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการจัดและการ
 สอนทางพลศึกษา ครูที่สอนพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นครูประจำชั้น มีอุปกรณ์การสอนทางพลศึกษาไม่
 เพียงพอและอยู่ในสภาพที่ไม่ดี ผู้บริหารไม่เข้าใจและไม่ให้การสนับสนุนเท่าที่ควร ครูพลศึกษา
 ส่วนใหญ่ถูกเรียกตัวไปช่วยงานด้านอื่น ครูพลศึกษาส่วนมากต้องการให้มีเอกสารและตำราประกอบ
 การสอน พร้อมทั้งให้มีการสนับสนุนด้านการสอนวิชาพลศึกษาอย่างจริงจัง และควรมีการอบรม
 การสอนวิชาพลศึกษาทุกปี

ในปี พ.ศ.2521 วิสิษฐ เชมะภาตะพันธ์ (2521 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย
 เรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพณิชยการ ในกรุงเทพมหานคร"
 โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนพณิชยการ จำนวน 45 คน ผลการวิจัย
 พบว่า โรงเรียนพณิชยการในกรุงเทพมหานครได้จัดทั้งในด้านการสอนพลศึกษาในโรงเรียน
 การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน การจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ
 สำหรับการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติมีจำนวนน้อยมาก

การสอนพลศึกษาในโรงเรียนส่วนใหญ่เน้นในด้านการพัฒนาทางร่างกาย จิตใจ
 อารมณ์และสังคม ทางโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้จัดสอนวิชาตามภาคบังคับในหลักสูตร แต่ได้จัด

สอนวิชาอื่นทดแทน คือ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล และลีลาศ

ในปี พ.ศ.2522 วรรศักดิ์ เพียรชอบ และสุจริต เพียรชอบ (2522 : ก - ง) เรื่อง "ความต้องการที่สำคัญของนักเรียนไทยในชั้นมัธยมศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังนักเรียนชายหญิงในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 5 ทั้ง 12 เขตการศึกษา เขตการศึกษาละ 300 คน รวมทั้งหมด 3,600 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายหญิงรวมกันทั้ง 12 เขตการศึกษา มีความต้องการในด้านต่าง ๆ มากที่สุด คือ ทางด้านร่างกาย ต้องการเป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรง สุขภาพสมบูรณ์ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บมีบุคลิกภาพดีและเป็นผู้ที่มีรูปร่างได้สัดส่วนทรหดทรงดี ทางด้านสติปัญญาต้องการมีไหวพริบในการแก้ปัญหาต่าง ๆ มีสติปัญญาดี มีความรอบรู้ และมีความรู้ ความสามารถประกอบอาชีพได้ ทางด้านอารมณ์ ต้องการได้รับความรัก ความอบอุ่นจากพ่อแม่ ความสำเร็จความสมหวังในชีวิต ทางด้านสังคม ต้องการเป็นพลเมืองดีในระบอบประชาธิปไตย ให้ทุกคนรู้จักหน้าที่ของตนเอง ต้องการเป็นผู้ที่มีความเท่าเทียมกับเพื่อนคนอื่น และต้องการให้มีความยุติธรรมในสังคม ในด้านอื่น ๆ ต้องการเป็นผู้ที่มีอาชีพที่สุจริต มีบ้านพักอาศัยเป็นของตนเอง ประสบความสำเร็จในชีวิตการงาน เมื่อเรียนสำเร็จแล้วมีงานทำและมีรายได้ดี และเป็นผู้ที่มีเงินใช้จ่ายอย่างเพียงพอ

ในปี พ.ศ.2525 เรียงชัย สังข์สวัสดิ์ (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาพิเศษตามการรับรู้ของผู้บริหารและครูพลศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหาร และครูพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาพิเศษทั่วประเทศ จำนวนทั้งหมด 14 โรงเรียน ประชากรทั้งสิ้น 41 คน เป็นผู้บริหาร 23 คน ครูพลศึกษา 18 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาพิเศษส่วนใหญ่มิมีครูพลศึกษาไม่เพียงพอ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกมีจำนวนไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสมกับสภาพความบกพร่องของนักเรียน ตลอดจนฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร

ในปี พ.ศ.2526 วรรศักดิ์ เพียรชอบ (2526 : 219 - 281) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "โปรแกรมการพลศึกษาและกีฬาเพื่อพัฒนาเยาวชนไทยในชนบท" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อวางโปรแกรมการพลศึกษาและกีฬาเพื่อพัฒนาเยาวชนไทยในชนบทที่มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ และสภาพของท้องถิ่นในแต่ละภาคของประเทศไทย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ส่งไปยังเยาวชนชายหญิง ผู้ปกครอง ผู้นำชุมชนและครูในภาคเหนือ

ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ภาคละ 600 คน รวมทั้งสิ้น 3,000 คน ผลการวิจัยพบว่าความมุ่งหมายของการจัดโปรแกรมพลศึกษาควรประกอบด้วย เพื่อให้เยาวชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีน้ำใจนักกีฬา มีความรักและความสามัคคีกัน มีร่างกายแข็งแรงและสุขภาพดี หลักการจัดการดำเนินการของโปรแกรมควรประกอบด้วย การจัดให้มีสถานที่และอุปกรณ์การพลศึกษาและกีฬาสำหรับหมู่บ้าน จัดให้มีการสอนพลศึกษาและกีฬา ให้แก่เยาวชน จัดให้มีการแข่งขัน จัดให้มีผู้เชี่ยวชาญเพื่อช่วยทำการฝึกซ้อมให้แก่เยาวชน คุณสมบัติของผู้นำโปรแกรมพลศึกษาและกีฬาควรประกอบด้วย เป็นผู้ที่มีความเชื่อและศรัทธาในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เป็นผู้ที่มีนิสัยร่าเริง อุดม ใจเย็น รักเยาวชนประพฤติดี มีความสามารถเข้ากับบุคคลในหมู่บ้านได้ สถานที่สำหรับโปรแกรมควรจะเป็นสนามกีฬาของโรงเรียนที่อยู่ใกล้เคียงหรือสถานที่ว่างที่พอหาได้ในหมู่บ้าน

เวลาสำหรับจัดโปรแกรม ควรจะเป็นเวลาในตอนเย็น ๆ ทุกวัน ชนิดของกิจกรรมที่ควรจัดได้แก่ ฟุตบอล ตะกร้อข้ามตาข่าย ตะกร้อเตะวง และวอลเลย์บอล เกณฑ์ในการจัดและเลือกอุปกรณ์ ควรประกอบด้วย การเลือกอุปกรณ์ที่เป็นไปตามกิจกรรม มีจำนวนเพียงพอกับเยาวชนมีศูนย์กลางการเก็บรักษา มีความปลอดภัย และถูกสุขลักษณะ และควรส่งเสริมให้เยาวชนมีอุปกรณ์เป็นของตนเอง

ในปี พ.ศ.2528 มาโนช มิ่งทุม (2528 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการกิจกรรมพลศึกษาของเยาวชนในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กกลาง ศาลคดีเด็กและเยาวชน" โดยส่งแบบสอบถามไปยังเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ศาลคดีเด็กและเยาวชน จำนวนทั้งสิ้น 290 คน ผลการวิจัย พบว่า

1. จุดมุ่งหมายที่เยาวชนต้องการในการเล่นกีฬา และออกกำลังกายที่อยู่ในระดับมาก คือ ต้องการเล่นเพื่อสุขภาพ ต้องการเล่นกีฬาเป็นและถูกต้อง และรู้จักกติกาของกีฬาต่าง ๆ เพื่อจะได้ดูกีฬาได้เข้าใจ
2. เยาวชนมีความต้องการเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาอยู่ในระดับมาก คือ ให้มีการจัดชั่วโมงเรียนพลศึกษาในสถานฝึกและอบรม โดยเยาวชนชายต้องการเรียนฟุตบอล เทเบิลเทนนิส ตะกร้อ มวยไทย มวยสากล ส่วนเยาวชนหญิงต้องการเรียนวอลเลย์บอล แคร่บอล แบดมินตัน เทนนิส กิจกรรมเข้าจังหวะ จำนวนชั่วโมงเรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยจัดเป็น

ประจำตลอดปี ลักษณะครูพลศึกษาที่เยาวชนต้องการมากที่สุด คือ เป็นผู้ที่ปรับตัวเข้ากับเยาวชนได้เป็นอย่างดี และเป็นผู้ที่มีความเมตตา กรุณา เยาวชนมีความต้องการมากที่สุดที่จะให้นักศึกษาพลศึกษามาฝึกสอน ผู้เชี่ยวชาญจากภายนอกมาสอนในกีฬาแต่ละประเภทและอาสาสมัครเข้ามาช่วยสอนพลศึกษา นอกจากนี้ยังต้องการให้สถานฝึกและอบรมจัดอุปกรณ์ให้เพียงพอและให้มีสนามกีฬาที่ใช้ในการเรียนพลศึกษาเพิ่มขึ้น

3. เยาวชนต้องการให้มีการจัดฝึกอบรมกิจกรรมพลศึกษา และกีฬาอยู่ในระดับมาก โดยจัดให้มีการฝึกและอบรมครั้งละไม่เกิน 9 วัน และต้องการให้มีการฝึกอบรมก่อนการแข่งขันในกีฬาแต่ละประเภทโดยมีผู้เชี่ยวชาญเข้ามาช่วยฝึกอบรม

4. เยาวชนต้องการให้มีการจัดการแข่งขันภายใน และภายนอกสถานฝึกและอบรมอยู่ในระดับมาก โดยจัดให้มีการแข่งขันเดือนละ 1 ครั้ง ประเภทกีฬาที่ต้องการให้มีการจัดการแข่งขันคือ ฟุตบอล เทเบิลเทนนิส ตะกร้อ มวยไทย มวยสากล วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ให้เยาวชนทุกคน เจ้าหน้าที่และข้าราชการผู้ใหญ่ ในศาลคดีเด็กและเยาวชนมีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬา นอกจากนี้เยาวชนยังต้องการให้สถานฝึกและอบรมส่งนักกีฬาไปแข่งขันกีฬาระดับจังหวัด โดยกรมพลศึกษา หรือกรุงเทพมหานคร

งานวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1964 บริคและสตรัคเลส (J.W. Brich and Struckless : 1964) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การกำหนดโปรแกรมการสอน การเขียนภาษา สำหรับเด็กพิการทางหู" (Programing Instruction in written language for the Deaf Children) เพื่อทราบถึงความมีนัยสำคัญระหว่างโปรแกรมการสอน (Pragramed Instruction) กับการสอนที่ใช้อุปกรณ์ทั่ว ๆ ไป (Conventional Instruction) ในการสอนภาษาเขียนให้กับเด็กหูหนวก โดยใช้นักเรียนประจำ 8 ห้องเรียน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม นักเรียน 52 คน เป็นกลุ่มทดลอง และอีก 47 คนเป็นกลุ่มควบคุม ในการนี้ใช้โปรแกรมการสอนซึ่งจะมีรายการเกี่ยวกับการพูด (Speech), คำศัพท์ (Vocabulary), การสอน (Instruction) และภาษา (Language) โดยทำเป็นโปรแกรมการสอน 20 บท ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีนัยสำคัญ ระหว่างการสอนทั้งสองวิธี ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ทำให้มีการนำเอาโปรแกรม การสอนมาใช้กันอย่างกว้างขวาง และครูผู้สอนก็มีทัศนคติที่ดีต่อโปรแกรมการสอนด้วย

นอกจากนี้ ในปีเดียวกัน ทั้งสองคน (J.R. Brich and E.R. Struckless 1964 : P. 58) ยังได้ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษามือในวัยเด็ก และสัมฤทธิ์ผลการเรียนในระยะต่อมาโดยทำการศึกษากับเด็กหูหนวก 38 คน ซึ่งมีพ่อแม่ ใช้ภาษามือกับลูกตั้งแต่ยังเป็นทารก เทียบกับเด็ก 38 คน ซึ่งไม่ได้ใช้ภาษามือตั้งแต่วัยทารก โดยมีเกณฑ์อยู่ว่าภาษามือที่ใช้ นั้น ควรจะมีไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ซึ่งรวมทั้งสัญลักษณ์ซึ่งใช้แทนอักษรด้วย ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กที่ใช้ภาษามือมาตั้งแต่วัยทารก ไม่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางการพูดของเด็กหูหนวก
2. เด็กที่มีการใช้ภาษามือมาตั้งแต่วัยทารก ช่วยให้เกิดเด็กหูหนวกเข้าใจการอ่านได้ง่ายขึ้น
3. การใช้ภาษามือมาแต่ทารก ทำให้สามารถฝึกพูดได้อย่างรวดเร็ว
4. การใช้ภาษามือตั้งแต่วัยทารก จะช่วยให้เด็กหูหนวกมีพัฒนาการทางด้านภาษาเขียนดีขึ้น
5. การใช้ภาษามือตั้งแต่วัยทารก จะไม่เป็นผลเสียต่อพัฒนาการทางสังคมและอารมณ์ของเด็กหูหนวกแต่ประการใด

ในปี ค.ศ. 1964 เซนกัน จอร์จ (J. Gough 1964 : P. 548 - 551) ได้ทดลองสร้างภาพยนตร์สำหรับคนหูหนวกโดยเฉพาะ เพื่อใช้สอนการอ่านให้แก่เด็กเรียนหูหนวกในระดับประถมศึกษา เรื่อง "ผู้อ่านรายสัปดาห์" (My Weekly Reader) ภาพยนตร์เรื่องนี้ เป็นภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายประกอบ ผลการใช้ปรากฏว่าให้ผลดีแก่การอ่านของเด็กหูหนวกมาก

ในปี ค.ศ. 1965 เจมส์และเวบบ์ (Jame and Webb 1965 : 75 - 81) ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา ในหัวข้อเรื่อง "การวินิจฉัยว่าทำไมเด็กผู้หญิงจึงแยกตัวในระหว่างชั่วโมงพลศึกษา" (Why Girls "Sit out" During Physical Education Lesson : An Investigation) พบว่าความสนใจของนักเรียนขึ้นอยู่กับ การวางแผนการสอนของครู ความสามารถในการจัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็ก ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ครูพลศึกษาควรมีการวางแผนการสอน จัดกิจกรรมให้เหมาะสม

กับความสนใจของเด็ก

ในปี ค.ศ.1966 ยูนิส และฟรุท (Youniss and Furth 1966) ได้ทำการค้นคว้าวิจัยโดยการคาดคะเนแบบการเปลี่ยนความเข้าใจแบบมีเหตุผล (Transitivity Perceptual Congruency) ในเด็กปกติและเด็กหูหนวก โดยใช้เด็กทั้งหมด 120 คน จากโรงเรียนประถมศึกษา ชั้นอนุบาลปีที่ 1 และปีที่ 3 ชั้นละ 40 คน อายุเฉลี่ย 62.9 เดือน และ 102.2 เดือน กับเด็กหูหนวกประเภทหูหนวกสนิท (Total Deaf) หลังเกิด 24 เดือน อายุเฉลี่ยประมาณ 96 - 119 เดือน จำนวนเท่ากัน ผลการทดลองปรากฏว่า เด็กหูหนวกกับเด็กปกติที่อายุเท่ากันความสามารถพอ ๆ กัน แต่ในการทดลองที่มีภาษาเข้ามาเกี่ยวข้องเด็กหูหนวกมีความสามารถน้อยกว่า

ในปีเดียวกัน มอนต์โกเมอร์รี่ (Montgomery 1966 : PP. 553 - 565) ได้ทำการศึกษาถึงเรื่อง "ความสัมพันธ์ ของทักษะในการพูดกับภาษามือ ในเด็กวัยรุ่นที่เป็นเด็กหูหนวกมาก" (The Relationships of Oral Skills to Manual Communication in Profoundly Deaf Adolescents) โดยทำการศึกษากับเด็ก 55 คน ที่ออกจากโรงเรียน ซึ่งได้มีการทดสอบการพูด การอ่านริมฝีปาก และการใช้ภาษามือ ในการติดต่อโดยครูผู้สอนกับเด็กเหล่านั้น จากการศึกษพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ที่เป็นลบเลย

ในปี ค.ศ.1966 เซนกัน แบลงด์ และบริดเจอร์ (Morior Blank and Wagner Bridger 1966 : PP. 24 - 30) ได้ศึกษา ค้นคว้าเกี่ยวกับเด็กปกติ 45 คน เด็กหูหนวก 41 คน อายุ 5 - 6 ปี พวกหนึ่ง กับ 3 - 4 ปี อีกพวกหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการถ่ายทอดความคิดเห็นโดยอาศัยประสาทสัมผัสระหว่างเด็กปกติกับเด็กหูหนวก โดยเด็กพวกที่ 1 ใช้วิธีการฝึกการแก้ปัญหา (Traning Problem), การทดสอบการเคลื่อนไหว (Test motion) และการถ่ายโยงปัญหา (Transfer Problem) ส่วนพวกที่ 2 ใช้วิธีการฝึกอย่างหนัก (Training Tasks) การใช้วิธีพ่อนหนักเบา (Tactical Tasks) และการฝึกความหนักในการมองเห็น (Visual Tasks) ผลการวิจัยพบว่า เด็กหูหนวกมีความบกพร่องในเรื่องภาษา แต่ก็สามารถใช้ประสาทสัมผัสได้ดีกว่าเด็กปกติ

และในปี ค.ศ.1966 นี้เช่นกัน สเต็ป (Robert E. Sfepp 1966 : Vol. 11, No.3) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนพูด อ่านแก่เด็กหูหนวกโดยใช้โปรแกรมภาพยนตร์ 8 ม.ม." (Programing 8 m.m. Films to teach Speech reading to deaf

Children) โดยได้ทำการผลิตภาพยนตร์ 8 ม.ม. เพื่อใช้ในการสอน การฝึกพูดแก่
 คนหูหนวก โดยได้นำบทเรียนที่ใช้ในการสอนการฝึกพูดสำหรับคนหูหนวกมาสร้างเป็นภาพยนตร์
 16 ม.ม. สีเสียงในฟิล์ม จำนวน 25 เรื่อง แล้วนำมาจัดเป็นภาพยนตร์สี 8 ม.ม. แบบ
 Cartridge แล้วนำภาพยนตร์นั้นมาลองใช้กับเด็ก 10 คน อายุ 5 - 8 ปี เพื่อสอนการพูด
 แก่เด็ก นักเรียนแต่ละคนจะศึกษาภาพยนตร์ ซึ่งนักเรียนได้เรียนกับภาพยนตร์ ได้คล้ายกับ
 นักเรียนกับครูตัวต่อตัว การประเมินผล ใช้วิธีการสังเกตโดยไม่ให้เด็กรู้ตัวและถ่ายภาพยนตร์
 เสียงบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน ผลการวิจัย พบว่า การใช้ภาพยนตร์สอนการพูดให้เด็กหูหนวก
 ได้ผลเช่นเดียวกับที่ครูสอนตัวต่อตัว ดังนั้นภาพยนตร์จึงเหมาะที่จะใช้ในห้องปฏิบัติการ ฝึกการพูด
 ของเด็กประถม เพราะเด็กอาจนำมาใช้ซ้ำได้อีก ทำให้เกิดการเรียนรู้ดียิ่งขึ้น และการดูภาพยนตร์
 ทำให้เด็กมองเห็นภาพได้ชัดเจน มีความรู้สึกใกล้ชิดกับครูผู้สอน ซึ่งทำให้เกิดผลดีแก่การเรียน

ในปี ค.ศ.1967 กริฟฟิน (Griffin 1967 : 3707 - A - 3718 - A) .
 ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลการเลือกโปรแกรมพลศึกษาของนิสิตชายในระดับมหาวิทยาลัย"
 (An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Selected
 Universities) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ ใช้วิธีประเมินผลแบบบัตรคะแนนของ
 เนลสัน คอมเมอร์และกริฟฟิน (Neilson, Commer and Griffin Scored Card)
 ผลการวิจัย พบว่า

1. สถานที่ในการจัดกิจกรรมกลางแจ้งจะดีกว่าสถานที่ในการจัดกิจกรรมในร่ม
2. อุปกรณ์การสอนที่เป็นวัสดุสิ้นเปลือง เช่น ลูกฟุตบอล ลูกบาสเกตบอล ลูกขนไก่
 ยังมีจำนวนน้อยมาก
3. มหาวิทยาลัยต่าง ๆ เห็นว่า กิจกรรมทางพลศึกษามีความจำเป็นที่ต้องใช้งบประมาณ
 อย่างมาก เท่าที่เป็นอยู่งบประมาณไม่เพียงพอ

ในปี ค.ศ.1969 พิคโคลิโน (Piccolino 1969 : Vol. 14, No. 9)
 ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการใช้ภาพถ่ายในการสอนเด็กหูหนวก ได้ทดลองกับเด็กประถม
 จำนวน 2 คน อายุ 7 - 8 และ 9 ปี โดยถือเป็นตัวแทนของทั้ง 3 ชั้น คือ ชั้น 1 - 3
 ที่โรงเรียนหูหนวก ซึ่งแต่ละชั้นมีนักเรียน 7 คน โดยให้เด็กทุกคนได้ถ่ายรูปเรื่องราวของสิ่งต่าง ๆ

ที่เขาได้พบเห็นและต้องการบันทึกไว้ โดยทางโรงเรียนจะจ่ายกล้องถ่ายรูป (Instamatic) फिल्म และไฟแฟลชให้ การให้เด็กทำเช่นนี้เรียก "การทดลอง การอ่านโดยใช้กริยาท่าทาง" (Verbal literacy Experiment) แล้วให้นักเรียนนำภาพเหล่านั้นมาเล่าให้เพื่อนทราบ ในการทดลองนี้ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือกับครูที่สอนนักเรียนที่นำมาทดลอง ซึ่งครูจะช่วยประเมินผลการทดลองครั้งนี้ ผลการทดลอง พบว่า

1. เด็กสามารถติดต่อกับคนอื่นได้รวดเร็วยิ่งขึ้น
2. เด็กสนใจต้องการเรียนรู้ภาษาพูด เพื่อจะอธิบายเรื่องราวในภาพที่นำมาเสนอ ซึ่งเป็นผลให้เด็กพัฒนาการพูดดีขึ้น
3. เด็กได้รับการพัฒนาการความรู้สึกเกี่ยวกับเวลา ซึ่งเป็นสิ่งซึ่งเด็กหุนหวนชามาก
4. เด็กสามารถถ่ายทอดความคิดเห็นของเขาให้คนอื่นเข้าใจได้ทางการพูด และการเรียน

ในปี ค.ศ. 1971 มาร์เบล เครนโชว์ โรบินสัน (Marbel Crenshaw Robinson 1971 : 1581 - A) ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาในรัฐอลาบามา โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียน จำนวน 422 โรงเรียน ผลการวิจัย พบว่า วิชาพลศึกษาจัดเป็นวิชาสามัญวิชาหนึ่งรวมอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียน ประมาณ 84% ที่มีนักเรียนห้องละ 50 คน ประมาณ 63% ของโรงเรียนทั้งหมด ได้จัดโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนผิดปกติ และ 61% ที่ได้จัดแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน นอกจากนี้เครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ทางพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ผู้บริหารให้การสนับสนุนน้อย

ในปี ค.ศ. 1972 เฮินน์ (Hein 1972 : 2149 - A) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อเรื่อง "การสำรวจสภาพ การจัดโปรแกรมพลานามัยในโรงเรียนมัธยมของรัฐฮาวาย" (A Survey Determine the status of the Secondary Health and Physical Education Programs in the Districts and Islands in the State of Hawaii) โดยใช้แบบสอบถามตามผู้บริหารโรงเรียนในเมืองและนอกเมือง 65 โรงเรียน ผลการวิจัย พบว่าผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดี เนื่องจากขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ทำให้การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนไม่ดีเท่าที่ควร ครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป และขาดวิธีการสอนที่ดี

ในปี ค.ศ.1973 ไวเรน (Wieren 1973 : 1683 - A อ้างถึงใน วรศักดิ์
เพียรชอบ 2526 : 31) ได้ศึกษาผลการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนชั้นประถมศึกษา
ซึ่งสอนโดยครูประจำชั้นที่ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษา โดยเปรียบเทียบ
ความแข็งแรง และความทนทานของกล้ามเนื้อ ความทนทานของระบบไหลเวียน ความสามารถ
ในการเตะ การขว้าง การวิ่งของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 จำนวน 382 คน ผล
ปรากฏว่า นักเรียนที่สอนโดยครูประจำชั้นภายใต้คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษา มีความ
ทนทานและ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความทนทานด้านระบบไหลเวียน ความสามารถในการ
เตะ การขว้าง และการวิ่งดีกว่านักเรียนที่สอนโดยครูประจำชั้นอย่างเดี่ยวและการสอนโดย
ครูทั้งสองประเภทนั้น นักเรียนชายมีความสามารถดีขึ้น กว่านักเรียนหญิง